

D ů v o d y:

Má-li rozhodčí výrok, vydaný podle §u 46 zákona o myslivosti pro Čechy ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. zák. býti způsobilým exekučním titulem (§ 1 čís. 16 ex. ř.), musí nejen právní moc, nýbrž i vykonatelnost rozhodčího výroku býti potvrzeny rozhodci (§ 4 odstavec druhý poslední věta ex. ř.). Potvrzení tímto způsobem vyžaduje zákon bezpodmínečně a nelze je nahraditi jinými způsoby, jak snaží se dovolací rekurs dolíčiti. V tomto případě nevyhovuje však dovolávaný exekuční titul těmto formálním zákonným podmínkám (§u 54 odstavec druhý ex. ř.), pročež právem rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Čís. 4775.

Nárok na náhradu škody z dolování přísluší pouze poškozenému vlastníku, po případě jeho universálnímu nástupci.

(Rozh. ze dne 4. března 1925, Rv I 63/25.)

Nárok vlastníka pozemku proti těžařské společnosti o náhradu škody byl oběma nižšími soudy zamítnut, odvolacím soudem mimo jiné z tohoto důvodu: Bylo zjištěno, že žalobce se stal vlastníkem pozemku v době, kdy škoda dolováním byla již způsobena. Škoda z dolování stihá toho, kdo v době zálohu jest majitelem. Jeho singulární nástupce převezme pozemek ve stavu již poškozeném, a mohl by uplatňovati nárok náhradní pouze tehdy, když mu byl současně postoupen.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Nižší soudy správně odůvodnily, že nárok na náhradu škody, způsobené dolováním přísluší pouze poškozenému vlastníku, po případě jeho universálnímu nástupci a že žalobce jím není. (Viz Dr. Armin Ehrenzweig, System des österr. allgem. Privatrechtes, druhý svazek, § 403 str. 620.).

Čís. 4776.

Ručení zubního lékaře a u něho zaměstnaného zubního technika za vadné vsazení můstku.

Zákon ze dne 14. dubna 1920, čís. 303 sb. z. a n. vztahuje se pouze na zubní techniky, provozující samostatně živnost, nikoliv na zubní techniky, zaměstnané u zubních lékařů.

(Rozh. ze dne 4. března 1925, Rv I 66/25.)

Žalobce objednal u prvního žalovaného, zubního lékaře, zlatý můstek, jež mu zasadil do úst druhý žalovaný, zubní technik, zaměstnaný u prvního žalovaného. Můstek byl vadným potud, že střední jeho dutá část nebyla úplně uzavřena, následkem čehož do ní vnikla solní kyselina, která při tlaku na můstek vyměšovala se z něho do žalobcovy ústní dutiny a způsobila mu na jazyku vážné poškození. Žalobní nárok na náhradu škody uznal procesní soud první stolice důvodem po právu pouze proti prvnímu žalovanému zubnímu lékaři. Odvolací soud nevyhověl ani odvolání žalobce ani odvolání prvního žalovaného.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání prvního žalovaného, k dovolání pak žalobce uznal žalobní nárok po právu i proti druhému žalovanému.

Důvody:

Škodu žalobcovu zavinili oba žalovaní. Nelze sice souhlasiti s dovoláním žalobcovým, že zavinění druhého žalovaného dlužno spatřovati již v tom, že předsevzal lékařský zákrok, k němuž podle zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 303 sb. z. a n. pokud se týče vládního nařízení ze dne 27. dubna 1922, čís. 132 sb. z. a n. nebyl oprávněn, neboť druhý žalovaný tento zákrok předsevzal jako zaměstnanec prvního žalovaného, kdežto zákon, pokud se týče nařízení vztahují se jen na zubní techniky, provozující samostatně tuto živnost, jak nad veškeru pochybnost jest patrné z ustanovení §§ 2, 3 a 5 zákona, kde výslovně se mluví o živnosti zubní techniky a o oprávnění ku provozování této živnosti (§ 2), o koncesovaných oprávněných zubních technicích (§ 3) a o zubních technicích, kteří vykonali s úspěchem praktickou zkoušku, předepsanou v §u 3 (1) a (2) zákona, pokud se týče, kteří od této zkoušky ve smyslu §u 3 (3) byli osvobozeni, a kteří podle §u 5 smějí užívati označení »zkoušený zubní technik«, pokud se týče jedině označení »zubní technik«. Přes to je zavinění obou žalovaných patrné. Je zjištěno, že znalec Dr. Bedřich S. přes největší pozornost na střední části můstku pouhým okem nebyl s to shledati žádný otvor a že také žalovaní onoho otvoru nespátřili, ačkoliv, jak tvrdí, můstek po jeho zhotovení pokud se týče před jeho zasazením do úst žalobcových náležitě prohlédli. Již z toho je patrné, že k odvrácení nebezpečí, spojeného se zasazováním dutého můstku, vykoupaného v solní kyselině, do úst pacientových nestačí jeho ohledání pouhým okem, nýbrž že je nevyhnutelně zapotřebí dalších opatrností, zejména ohledání můstku řádnou lupou, již by bylo lze zjistiti i takové otvory, které pouhým okem nelze spatřiti, které však úplně stačí, aby solní kyselina jak do duté části můstku vnikla, tak se z ní při tlaku opět vyměšovala, jak se v tomto případě vskutku stalo. Ale žalovaní této za daných okolností nutně přikázané opatrnosti nešetřili. K tomuto zřejmému zavinění obou žalovaných, nešetřivších potřebné a zákonem předepsané (§ 1299 obč. zák.) zvýšené pozornosti ještě přistupuje, že první žalovaný, nebyv přítomen při zasazování můstku do úst žalobcových, se ani potom osobně nepřesvědčil, zda se stalo bezvadně, což bylo jeho povinností, když druhý žalovaný pracoval pod jeho dozo-

rem, a že druhý žalovaný, když již se stalo, že solní kyselina vnikla do duté části můstku a vyměšovala se pak do žalobcovy ústní dutiny, prvému žalovanému to ihned nehlásil, neboť v obou těchto případech byl by měl první žalovaný (lékař) možnost opatřiti, čeho bylo třeba, aby bylo zabráněno alespoň dalším škodlivým následkům, přivoděným tím, že vadný můstek zůstal v žalobcových ústech a že se z něho při kousání solní kyselina na dále vyměšovala na žalobcův jazyk. Žalovaní nemohou se omlouvatí tím, že užívají lupy při provozu zubního lékařství není zvykem, neboť z toho ještě neplyne, že této opatrnosti netřeba použití ani tehdy, kdy toho, jako zde, k odvrácení nebezpečí pacientovi jinak hrozícího je nevyhnutelně zapotřebí. Nemění na tom ničeho ani ta okolnost, že znalec Dr. Bedřich S. prohlásil, že velká lupa nepatří k výbavě zubního lékaře, a uznal za dostatečné, když lékař hotový můstek pouhým okem důkladně ohledá a po koupeli v solné kyselině krátce přes plamen přetáhne, jak se v tomto případě stalo. Znalec není oprávněn přiznávatí žalovaným úlevy v šetření povinné péče a nemá vůbec obíratí se otázkou zavinění, neboť jest to otázka právní, kterou řeší jedině a výhradně soud. Shora zmíněné zvýšené pozornosti bylo šetřiti tím spíše, když s tím nebyly spojeny ani zvláštní námaha nebo ztráta času, ani snad nějaký náklad, jež by hospodářsky nesnášel provoz zubního lékařství. Žaloba o náhradu škody je proto důvodem opodstatněna nejen proti prvému žalovanému, jak uznaly již nižší soudy, nýbrž také proti druhému žalovanému, který podle toho, co shora uvedeno, úraz žalobcův také zavinil.

Čís. 4777.

Úmluva mezi dvěma z několika spoluvlastníků nemovitosti, že bude jeden při dobrovolné dražbě nemovitostí dražiti do určité výše a že, vydraží-li za cenu nižší, zaplatí příjemci slibu rozdíl mezi nejvyšším podáním a umluvenou výší, jenž vypadá na podíl příjemce slibu na nemovitosti, spadá pod zákaz dvorského dekretu ze dne 6. června 1838, čís. 277 sb. z. s.

(Rozh. ze dne 5. března 1925, R I 22/25.)

Žalobkyni náležela jedna šestina mlýna, jehož spoluvlastníky kromě jiných osob byli též žalovaní. Mlýn byl v dobrovolné dražbě prodán žalovaným za 720.000 Kč. Tvrdíc, že byla mezi ní a žalovanými uzavřena úmluva toho obsahu, že žalovaní budou při dražbě mlýna dražiti do 1,600.000 Kč, takže nikdo jiný za nižší cenu ho nevydraží, a že vydraží-li žalovaní mlýn za cenu nižší, zaplatí žalobkyni rozdíl mezi nejvyšším podáním a částkou 1,600.000 Kč na její podíl na mlýně, domáhala se žalobkyně na žalovaných zaplacení 146.666 Kč. P r o c e s n í s o u d první stolice žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl. D ů v o d y: Soud první stolice, zamítaje žalobu, vycházel z právního názoru, že smlouva, o níž žalobkyně nárok svůj opírá, je nicotnou, jsouc v rozporu s dvorským dekretem ze dne 6. červ-